

Udvalgets Forudsætning, at Privilegiet ikke forlænges for mere end for et Par Aars Tid, saaledes at der bliver Lejlighed til at træffe Bestemmelse om, hvorledes den endelige Ordning bør være. — Maa jeg endelig endnu sige, at den Gang Sagen var under Forhandling, for en Snes Aar siden, anslog den daværende Redaktør af „Dagbladet“, altsaa en i disse Forhold meget kyndig Mand, den Afgift, som maatte kunne tages af „Berlingiske Tidende“ og Stiftstidenderne i Forening til 50—60,000 Rigsdaler. Det er klart nok, at de Bærdier, som der her er Tale om, ere stadig stigende, saa at vi her have et yderligere Bevis for, at den Sum, som er opstillet af Udvalgets Flertal, maa siges at være meget moderat, saa moderat, at det fra Statskassens Synspunkt maatte nærmest kunde bebrejdes Udvalget, at den er sat alt for lavt.

Buff: Naar jeg har bedt om Ordet, er det nærmest for at sige et Par Ord til Anbefaling af Vædringsforslaget Nr. 123, men førend jeg gaar over dertil, skal jeg med et Par Ord berøre to af de Vædringsforslag, som den ærede Ordfører allerede har omtalt. Det første af disse Vædringsforslag er Nr. 122. Den ærede Ordfører gav jo en meget udførlig Udvikling af denne Sag, af hvilken det tydelig fremgik for den, som med Opmærksomhed hørte paa hans Foredrag, at der har været megen Forhandling i Finansudvalget om denne Sag, og at der ikke har været nogen aldeles afgjort Enighed. Saaledes som Sagen foreligger, har den ærede Ordfører fuldstændig Ret til at anbefale ikke at stemme for dette Vædringsforslag, da vi, som have haft en noget afvigende Opfattelse af denne Sag, ikke have stillet noget Vædringsforslag; jeg for mit Vedkommende agter da ogsaa at følge den ærede Ordførers Anmodning. Jeg vil imidlertid anbefale den højtærede Indenrigsminister at tage sit Vædringsforslag tilbage, thi jeg kan ikke indse, hvad Interesse det kan have over for Manden eller over for Sagen overhovedet, at Vædringsforslaget forkastes. Da der nu allerede foreligger 3 Bind af „det danske Landbrugs Historie“, haaber jeg ogsaa, at vi saa de andre Bind, men jeg kan ikke indse, hvad Interesse den ærede Indenrigsminister kan have af, at dette Vædringsforslag bliver forkastet. Jeg antager, at den ærede Indenrigsminister vil føre et Forsvar for Vædringsforslaget, og at det vil interessere ærede Medlemmer at høre dette Forsvar, da man jo bedst kan dømmen om en Sag, naar man hører begge Parter, men jeg vil dog henstille, om det

ikke var det allerrigtigste derefter at tage Vædringsforslaget tilbage. Jeg kan nemlig ikke indse, at Proprietær Krarup kan have nogen Nytte af, at det bliver forkastet her; han kan maatte snarere i Fremtiden have Stæde deraf, og jeg mener derfor, at det, da vi mulig under en eller anden Form kunde komme tilbage til denne Sag, vilde være heldigst, at ingen Afstemning fandt Sted. Det er blot en Henstilling, jeg vil tillade mig at gøre til den højtærede Indenrigsminister. — Det andet Vædringsforslag, jeg vil sige et Par Ord om, er det angaaende „Berlingiske Tidende“. Jeg antager, at det i høj Grad interesserede det høje Ting at høre det udførlige Referat, som den ærede Ordfører gav om denne interessante Sag. Daa jeg tror, at det er rigtigt, hvor stor Lyst man end kunde have til at drage Stiftstidenderne ind her, nu kun at holde sig til „Berlingiske Tidende“. De Oplysninger, vi have faaet, ere jo kun summariske og mangelfulde, som den ærede Ordfører sagde; det er jo kun Oplysninger om „Berlingiske Tidendes“ Nettooverskud, vi have faaet i Finansudvalget. Naar vi have spurgt yderligere, har den højtærede Indenrigsminister ikke ment at burde give yderligere Oplysninger, saa vi have ikke kunnet faa andet end disse summariske Tal om, hvad „Berlingiske Tidende“ har haft i Nettoindtægt. — Efter disse Oplysninger tror jeg ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (M. Klausen) har saa megen Ret i at forlange 80,000 Kr. Heller ikke jeg tror, at 80,000 Kr. er en Smule for meget at forlange i Stat. Men der er det upraktiske derved, at skulle vi opnaa noget paa dette Omraade, maa vi se at staa sammen med den anden Part af Finansudvalget, nemlig Højre, og naar Højre derfor er enigt med os i at forlange 40,000 Kr., siger jeg, det er dog bedre end ingen Ting, og derfor forekommer det mig mest praktisk og fornuftigt sammen med Højre at forlange en Afgift paa 40,000 Kr. af „Berlingiske Tidende“, skønt det ganske vist er meget for lidt. Jeg vil derfor anbefale det høje Ting at følge Udvalget paa dette Omraade. Naar der er stillet Underændringsforslag af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, ved enhver, at det ikke er, fordi han ikke vil have nogen Stat, men fordi han mener, vi skulle forlange det dobbelte. Jeg tror ogsaa, vi maa komme til til sin Tid at tage Stilling til Stiftstidenderne, men lad os nu blot begynde med „Berlingiske Tidende“. Der er saa meget mere Grund til at tage fat her, som vi her i Rigsdagen stadig vedtage en Række Love, som vistnok